

Shnei Chayey Sarah

The years of Sarah's Life

Source Sheet by Chaim Kanterovitz

1. Genesis 23:1-2

בראשית כ"ג:א'-ב' א.

(1) Sarah's lifetime—the span of Sarah's life—came to one hundred and twenty-seven years. (2) Sarah died in Kiriath-arba—now Hebron—in the land of Canaan; and Abraham proceeded to mourn for Sarah and to bewail her.

(א) ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים
שני חיי שרה:
(ב) ותמת שרה בקריית ארבע הוא קברו בארץ קנען
ובא אברהם לקפד לשרה ולבכה:

2. Rashi on Genesis 23:1:1-2

רש"י על בראשית כ"ג:א':א'-ב' ב.

AND יהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים (1) THE LIFE OF SARAH WAS 127 YEARS (literally, 100 years, 20 years and 7 years) — The reason the word שנה is written at every term is to tell you that each term must be explained by itself as a complete number: at the age of one hundred she was as a woman of twenty as regards sin — for just as at the age of twenty one may regard her as having never sinned, since she had not then reached the age when she was subject to punishment, so, too, when she was one hundred years old she was sinless — and when she was twenty she was as beautiful as when she was seven (Genesis Rabbah 58).
(2) THE YEARS OF SARAH'S LIFE שני חיי שרה — The word years is repeated and without a number to indicate that they were all equally good.

(א) ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים לכך נכתב שנה בקל כלל וקלל, לומר לה שכל אחד נדרש לעצמובת ק' קבת כ' לחטא, מה בת כ' לא חטאה, שחרי אינה בת עונשיו, אף בת ק' בלא חטא, וכת כ' קבת ז' ליופי:
(ב) שני חיי שרה בלן שווין לטובה:

3. Genesis 25:7-10

בראשית כ"ה:ז'-י' ג.

(7) This was the total span of Abraham's life: one hundred and seventy-five years. (8) And Abraham breathed his last, dying at a good ripe age, old and contented; and he was gathered to his kin. (9) His sons Isaac and Ishmael buried him in the cave of Machpelah, in the field of Ephron son of Zohar the Hittite, facing Mamre, (10) the field that Abraham had bought from the Hittites; there Abraham was buried, and Sarah his wife.

(ז) ואלה ימי שני חיי אברהם אשר חיי מאת שנה ושבעים שנה ותמש שנים:
(ח) ויגוע נמת אברהם בשיבה טובה זקן ושבע ונאסף אל עמיו: (ט) ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו אל מערת המכלה אל שדה עפרון בן צמר החתי אשר עלי פני ממרא: (י) השדה אשר קנה אברהם מאת בני חת שמה קבר אברהם ושרה אשתו:

4. Rashi on Genesis 25:7:1-9:1

(7) A HUNDRED AND SEVENTY FIVE YEARS — (lit, a hundred years, and seventy years and five years) — at the age of one hundred years he was as strong as at seventy, and at the age of seventy he was as five — without sin.

(1) ISAAC AND ISHMAEL — From this we gather that Ishmael repented of his evil ways (cf. Bava Batra 16b) and yielded the precedence to Isaac. This is what is meant by the "good old age" mentioned in connection with Abraham.

רש"י על בראשית כ"ה:ז' א'-ט':א'

(ז) מאת שנה ושבעים שנה והמש שנים בן ק' קבן ע' וכן ע' קבן ה' קלא חטא:
(א) יצחק וישמעאל מכאן שעשה ישמעאל תשובה והוליד את יצחק לקניו, והיא שיקה טובה שגאמר באברהם (בראשית רבה):

5. Esh Kodesh Chayey Sarah pg 8:

"... Let us understand what this teaches us that in all the ritghouse woman of the Torah it is not said like it is about Sarah and futhermore it is said the same in regards to Avraham Avinu ...and the verse doesn't repeat itself to say shnei Chayey Sarah..the teaching of teh holy R' Menachem Mendel of Riminov.. covenant of salt and covenant of suffering just like the salt prepares the meat so to the suffering prepares the soul...if teh meat is overly salted it ruins the meat and cannot be used so too the soul..this is why the death of Sarah is associated with the Akeidah to show that her soul left her body from the suffering of the shock of the Akeidah .. so too it is with us...She did so to show Hashem that too much suffering cannot be tolerated by Israel and even those who survive the suffering his mind and body are broken.. seemingly Sarah sinned against the rest of her years she was to live she should not have taken the Akeidah to heart so much she did so for the benefit of Israel all her years were of equal good so too Hashem should have mercy on us and all of Israeland redeem us physically and spiritually with open kindness...

6. Haamek Davar on Genesis 2:7:2

העמק דבר על בראשית ב'ז':ב'

(ז) ויהי האדם לנפש חיה - הרמב"ן פי' בשם חכמי המחקר דבשביל שיש באדם שלש נפשות. גש הגידול ונפש התנועה ונפש המשכלת ואמר הכתוב כי אותו נשמת חיים שהוא נפש השכלי היה באדם לנפש חיה של כל בהמה והיה שהיא נפש הגידול והתנועה. והרמב"ן כי לא כן דעת חז"ל. וגם א"ת לריוח ממללא. משמעו נפש המיוחדת שבאדם. ובאמת לפי פירושו המחוקקים הכי מביני ותהי באדם לנפש חיה ויהיה הפי' דאותו נשמת חיים היה באדם לג"ת. אלא הפי' בת"א והכי פירש"י דזו של אדם חיה שבכולן שניתוסף בו דעה רבורה. ועדיין לא נתבאר האידך משמעו בלשון נפש חיה דכתיב באדם באופן אחר מלשון נפש חיה דכתיב בכל הברואים. אבל הענין דשורש חי בלה"ק משמעו טעם חי ולא מת וטעם חי ולא עצב והיינו שהוא בתכלית השלימות שאפשר באותו ברייה וכמ"ש התוס' במס' עבודת כוכבים (ה' א' ד"ה אלא) בריא ורודי כו'. ובס' שמות א' ט"ז נתבאר דיש נ"מ באותיות השרש היינו דחי ולא מת שרשו חיי. וחי ולא עצב שרשו חיה (א) והנה בהמה נקרא נפש חיה בעוד שהיא בריאה כפי טבע יצירתה. משא"כ אדם לא מיקרי חי אלא באופן שנפש השכלי ג"כ שלם עמו. ובל"ז לא מיקרי חי שחיי אינו בשלימות האדם. ואדם מישראל שנוצר להיות בו נפש ישראל מרגיש בעבודת ה' לא מירי חי אלא כאשר הוא בשלימות יצירתו. וכדכתיב וצדיק באמונתו יחה וז"ל הרמב"ם בפ"ז מהלך, רוצח שונאמר וחי עשה לו וחו"ל אמרו ר' שעים בזוה"ק קוראים מתיים. היינו משום שחסר ממנו תכלית יצירתו. ומי שהגיע למעלת אהבת ה' ומתענג בזה וידע תענוג הנפלא של אור פני מלך הקב"ה לא מיקרי חי אלא בשעה שהוא עומד בזה המעלה. ובשעה שאינו בזה המעלה אינו בתכלית שלימותו. וע"ז אמר משה רבינו לישראל ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום (ויבואר שם ברצות ה') והנה אדם יציר כפיו ית'. והקב"ה נפח בו נשמת חיים. פשוט הוא שידע ברגע הראשון עובד מוקד חייו. ואלו היה יורד מיד מזה התענוג כמו שהיה באמת אחר שאכל מעץ הדעת הרי אינו נפש חיה. כיון שידע ממעלתו. ואמר הכתוב ויהי האדם לנפש חיה. שהיה דבוק במקורו כפי הראוי לו עד שהיה נקרא עוד נפש חיה. וזה הסיפור נוגע לענין שאחרי כן

7. Genesis 25:17

בראשית כ"ה:י"ז .ז

(17) These were the years of the life of Ishmael: one hundred and thirty-seven years; then he breathed his last and died, and was gathered to his kin.—

(יז) ואלה שנות יחיי וישמעאל מאת שנה ושלושים שנה ושבע שנים והגוע ולמת והאסף אל-עמיו:

8. Rashi on Genesis 25:17:2

רש"י על בראשית כ"ה:י"ז:ב' .ח

(17) AND HE EXPIRED — This expression — expiring — associated with a word denoting dying is only mentioned in the case of righteous people (Bava Batra 16b).

(יז) ויגוע לא נאמרה גייעה אלא בגדיקים:

Rav Hirsch Breishit 23:1

Ch. 23. The Torah reports the death of Sarah. It does not say (1): she lived to be 127 years, but 100 years and 20 years and 7 years—these figures represent her childhood, her adult phase and her old age: the "life of Sarah" preserved all the aspects—the good ones—that are characteristic of these phases; the Sages suggest that her beauty as a woman was that of a child and that she preserved the innocence of a twenty-year old woman until her death. The Sages speak of the child's beauty and of the innocence of a young woman. They do not speak of the "innocence of a child," for true innocence presupposes the possibility of guilt, of fighting and conquest, an achievement of maturity. All of Sarah's years were "years of her life," significant years which met the demands of a life of Mizvoth of which not a single day had to be entered as a failure. Yet they were but "years taken from the life of Sarah," they were but part of her life, her earthly life—for "G'd recognizes the days of those that strive for perfection—their heritage reaches until eternity" sh

